

maal op, fordi vi ville fortrænge et Ministerium. Dengang da vi vare i Mindretal, gjorde vi det ret ofte, og mærkelig nok, dengang fik vi det ogsaa vedtaget, fordi der var mange liberale Spiremænd, som støttede det. Dengang gjorde vi langt større Forbringinger paa Finansloven, end vi have gjort, siden vi ere blevne Flertal, og dengang var der, som sagt, mange liberale Spiremænd, som støttede os. Men hvorledes forholder det sig nu? Dersom vi nu sige „Nei“ til en Ting, selv om vi ikke selv have opstillet den, saa siger man, at det er en Forbrydelse. Jeg vil ikke sige, at dette just er Ordene, men Tanken deri er den, at det er at gaa udenfor den Grændse, som det tilkommer Folkethinget at holde sig indenfor. Det, som jeg bestemte vil værgе mig mod, er, at vi nogenstunde skulde komme dertil, at det ikke skulde være Folkethingets Pligt at stemme mod Ting, som det ikke anser for at være rigtige, og at det derfor strax skulde kunne bebrejdes os eller lægges os til Last, at vi gjorde Dette eller Dint af Hensyn til, at vi vilde af med denne eller hin Minister eller endog med hele Ministeriet. Jeg tror ikke, at Nogen vil benægte — jeg har allerede sagt, at jeg ikke vil benægte det — at der kan komme Tilfælde, hvor hver ene Mand i Thinget kan komme til at stemme for Ting, som de under andre Omstændigheder ikke vilde stemme for, og de vilde kunne komme til at stemme mod Ting, som de vilde kunne bekvemme sig til at stemme for, hvis der sad et andet Ministerium ved Roret. Dette er jo ogsaa ganske naturligt; det ligger i hele det konstitutionelle Livs Natur, og saalænge det konstitutionelle Liv skal bevares, kan det ikke være anderledes. Jeg kan imidlertid ikke se rettere, end at de to — lad mig sige det ligefrem — umotiverede Oplysninger, som fandt Sted ifjor, have ført Striden ikke ubetydelig videre, end det var absolut nødvendigt. Fra en vis Side set beklager jeg ikke dette, medens jeg fra en anden Side beklager det i høi Grad. Jeg skal sige, hvorfor jeg ikke beklager det fra en vis Side set. Det er, fordi det i det sidste Aar har vist sig, at den nuværende Regjering har faaet en Mængde Modstandere, som den ikke tidligere har havt. Fra den anden Side set, beklager jeg det derimod i høi Grad, og jeg skal sige hvorfor. Det er, fordi Misforholdet mod Regjeringen ofte rækker videre end til selve Regjeringen. Dette beklager jeg, og jeg vil sige til den høie Regjering, at, dersom den nu i dette Dieblik vilde lade foretage en Afstemning hele Landet rundt, dersom den, for at bruge et Udtryk, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Sørup) brugte i Lørdags, vilde lade foretage et Medicit med Hensyn til, om Regjeringen skulde blive paa sin Plads, eller om man skulde forsøge en anden Regjering, saa vilde den faae at se, at den lille Garde, som endnu staar tilbage omkring Regjeringen, vilde

være ligesaa forsvindende i Forhold til den øvrige Befolkning som Lingardebataillon en i Forhold til den øvrige Armee. Men dersom man ser Sagen fra denne Side — og jeg er sikker paa, at denne Side er den rigtige — tror man saa, at den høie Regjering endog kan staa som en Støtte for de mest konservative Standpunkter og — lad mig sige det lige ud — som en Støtte for Kongedømmet? Det er netop med Hensyn til vor hele Stilling til Kongehuset, at jeg ser den største Fare ved den Strid, som føres for Dieblirket, thi det kan ikke være et lille Land ligegyldigt, hvorledes Forholdet bliver overfor Dynastiet. Heri ser jeg en meget stor Fare, og jeg siger derfor, at jeg ikke forstaar Regjeringens Politik; thi jeg kan ikke se, at den staar som Talsmand for de konservative Interesser, og jeg kan ikke engang se, at den staar som Talsmand for Dynastiet. De rette Talsmænd for Dynastiet maa efter min Mening som Regjering altid sikkre sig et Flertal, saaledes at man kan se — Misforholdet vil der jo altid være —, at deres Stilling er en saadan, at der ikke er Spørgsmaal om denne eller hin Minister, men kun om, hvorledes Stemningen er i dette Dieblik, eller med andre Ord, man skulde søge at komme dertil, at man her ligesom i England siger: Hs. Maj. Kongens loyale Opposition. Naar vi først kom saa vidt, saa havde vi vundet ikke saa Ubetydeligt, thi saa vilde vi ikke længere strides om et enkelt Nei eller Ja, om Landstingets eller Folkethingets Rigeberettigelse og alt dette. Men dersom vi skulle vedblive at strides om Ord, saa kunne vi aldrig videre. Det blev sagt i forrige Møde, at dette Nei, som blev udtalt af den ærede Ordfører, kunde ogsaa blive anvendt mod Folkethinget. Ja, det er rigtigt, det kan det blive; thi ethvert Nei, som siges af et af Rigsdagens Thing med Hensyn til Punkter paa Finansloven, kan blive anvendt mod det paagældende Thing. Det kan ikke hjælpe at negte dette, thi det vide vi jo godt Alle sammen, men ethvert af Thingene kan jo komme i den Omstændighed, at det, for at hævde sin egen Ret, tvinges til at sige Nei. Ogsaa Landstinget har allerede et Par Gange sagt Nei under saadanne Omstændigheder, at jeg for mit Vedkommende, set fra et konservativt Standpunkt, har tænkt ved mig selv: Dette kan egentlig blive farligt, set fra de konservative Interessers Standpunkt, og jeg skal nævne et af disse Punkter. Dersom Landstinget ifølge sin Stilling vilde søge at gjøre for megen Indflydelse gjældende paa Finansloven og derigjennem søge at støtte en Regjering, som udsteder en provisorisk Finanslov, og man vender det om og siger, at vi havde en Regjering, der var enig med Folkethinget, og som ogsaa havde faaet Hs. Majestæts Sanction paa en saadan Finanslov, saa vilde Landstinget — jeg kan ialtsald ikke se rettere — være endnu ubeligere tillet ved at sige Nei, end Folkethinget kunde